

Trenne stycken nya och
mycket Roliga

Rjårlers

Siffr,

Den Första:

Högt up i Landet, der bor en
Dotter fin ic.

Sjungen som: Nest hafwer jag öfwer
watten och Land ic.

Den Andra:

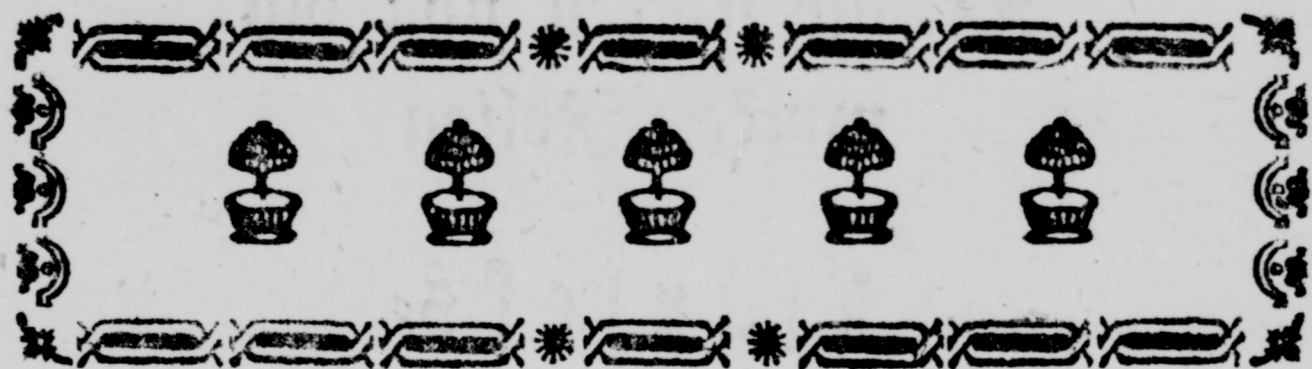
Lilla Flicka i gröna Lunden ic.

Sjungen som: Wackra Jungfru lilla wans
sko, hör på Sinne: gubbens tal ic.

Den Tredje:

I tysthet må jag klaga ic.

Sjungen under sin egen wackra Melodie.

I.

Sågt up i Landen bor en docka sin Med ljus-
waste rosande kinder. Hon kläder sig alltid
i rött Karmosin, Är liten til wårten och trinder.

2. Hon går hwar afton i rosande lund,
Den sagra Ungerfwen til möte, Som der med
skön Jungfrun har mången glad stund, När
han håller henne i sköte.

3. Dess moder hon ut genom fönsterna far:
Och hör du Ungerfwen hwad jag säger: Min
Dotter til hustru jag gärna dig ger, Om du
någon egendom äger.

4. Och Ungerfwen han svarar jag äger en
Far, Som äger både Gods och Gårdar, Och
far han weta at jag en Fästind har, Han säkert
om och sig då wårdar.

5. Mellan två berg der ständar en tall, Til
den gångar Jungfrunes Moder, och frågar alla
Fickor i skogen gå wall Om de kända Unger-
fwen så goder.

6. Der

6. Der wore äfwen sidar, der rodde uppå
De fiskare glada och många, De sade: at
Ungerfwen kände wi också Och säll den honom
kan fånga.

7. Han äger en Fader med rödaste Guld,
Och gifwen I nu honom er Flicka, Han kan
blifwa eder en måg god och huld, Som den
från Himlen blef skicka.

8. Och Modren hon tager så Dotternas
hand Och går emot Ungerfwen den sköna, Nu
gifter jag eder med kärlekens band, Och alt
godt det skolen i röna.

9. Och Ungerfwen han kysser skön Jung-
frunes hand, Och förer så henne från gårdar
Alt hem til sin Fader och Fädernesland, At om
henne kärligt så wårda.

10. Alt under den tall står modren ännu Och
räknar sina Genter och Bockar, At wore jag
min Dotter så wäl gift som du Och hörde
snart den som mig lockar.

11. En liten små-dräng i buskan hörde derpå:
Och efter får Moder så menar, Kan jag bli
er man och wi bröllop kan så Alt här mellan
buskar och stenar.

12. Det bröllop blef firat uppå gröna jord,
Och brudgummen satt så kapater På stolen och
lade sit ben på et bord, Så hustru derwid hon
blef flater.

13. Och

13. Och hvarsföre är du så lat fåra Far:
Ä nej fåra Moder han swara: Jag sköter mit
hus både nätter och dar, Och med mig har det
ingen fara.

14. Så blefwo det två brudpar, Dotter
och Mor, Som lefwa ännu dessa dagar, Och
äta och dricka och må som man tror De al-
deles språnga sina magar.

15. Och den som denna Wisan har diktat i
dag Han kunde göra tusende lika, Och är en
som diktat så många i lag Och låter dem
Tryckas tillika.

16. Han går uti en grå ruggkläds, Sortut,
Och mera derom jag ej prähtar, På det at
min Wisa en gång må bli slut På hwilken nu
Tryckaren wäntar.

Den Andra:

I.

Lilla Flicka i gröna Lunden, Du är så
dejelig och fin. Jag älskar dig ifrån den-
na stunden, Liksom du wore en ros marin.
Din ögon blå mig ha betagit, Din sockermun
har retat mig. Gud gifwe du mig ej bedragit,
Som aldrig kan förgåta dig!

2. Emellan

2. Emellan buskarna så gröna Jag flappar
dit snö-hwita Kinn, Min socker-pulla, min
lilla höna, Min Rosen-röddaste balsamin. Din
ängla skapnad är i mit tycke Liksom en Krona
af Confect, På den jag önska så sitta mycke,
Som så aptiten min har wäckt.

3. Jag går i Lunden at dig uppsöka Emellan
blommor och rosenträd; Mit hjerta brinner och
börjar röka, Liksom et enris der eld är med. Jag
hör dig sjunga och echo swara, Liksom det wore
en ängla-röst; Och wil instämma den sången
rara, Som gifwer inträck i mit bröst.

4. Der du nu ligger i gräset gröna Och
snarkar sött uppå blomsterbädd, Och kring om
dig den parken sköna, Med gröna gräset är
beflädd, Der wil jag äfwen ligga neder Och
samna om dit ängla lif; Och säga så: min
wän jag beder Wännen din ej öfwergif.

5. Det finnas flickor i alla byar, Som kläda
sig uti tyfka skor, Och kläder granna som himlens
skar, Och ros i mössan så wid och stor; Men
de min kärlek icke winna, Som endast tilhör
dig allen: Och wil du wara min Herdinna, Ät
wara Herde är jag ej sen.

6. Lamben kring dig de wilsja leka, Och
wackra gofvar se dig uppå, Som komma gångan-
des at smeka; Men ingen kärlek blir det ändå,
Du

Du har ju läswat mig tilhöra, Och myser
man åt mig så mör, Lik om den sköna äggeröra,
Som lagad är med mycket smör.

7. Björnen styr sin kos ur skogen, Borgen
följer så hans hjär, Räfven kryper under logen;
Höken fastnar i et nät; Så gör himlen för dig
under, Innet ondt törs nalkas dig, Att jag må
ha litwa stunder Ensam med en vän för mig.

8. Grannas flickor de wilt förtrota Att jag
nu håller dig så kär; Men jag min trohet wil
icke oryta, Den stark som älskinn på slagan är.
Jag följer dig så godt fring ängen, Och sedan
prästen of wiga fäit, Jag lägger mig med dig
i sängen Och håller om dig så hjertans godt.

9. Färdwät min vän jag wil nu gånga Att
tala wid din far och mor, Att de må fäst och
wilbräd fånga, Och ståda stugan så fin och
stor, Sen sku wi bröllop i helgen göra, Och
du bli min til hull och hår; Och i waggan skal
man höra Ropas pappa nästa år.

Den Tredje:

I.

Insthet må jag klaga den sorgen som jag
bär, jag märker at mit hjerta är bebun-
dit; jag är som et blomster som ensammet är;
Bland

Bland törne om tistel uprunnit, jag tänkte ej i
werlden at mig så skulle gå; men nu har jag
föret weta at lyckan spelar så, och glädjen är
redan förswunnen.

2. Et Får ibland Utswar det må jag liknas
wid, det sig ej hellsver kunde förswara, det
wandrar uti ödemark och mången wissel stig,
och finner sig beständigt uti fara, för himmelens
Herre jag klaga will min nöd, Han ware min
tröst uti lif och i död, hwart ut jag mig i
werlden kan wända.

3. I werlden fins ej trohet, bland Tusend
fins knapt en, med hwilken man i tysthet kan
så tala, när som de bäst tro sig at man dem ej
kan se, de säja hwad de weta och göra deraf
spe, det lär man uti tysthet ärsara.

4. Så sant som Herren Jesuwer, jag wet
Han lesuwer än, så sant wil jag min ära bewara,
jag wet uppå min Faders ort der hafwer jag
en vän, bed Gud jag kommer Lyckelig tillbaka,
för den jag i tysthet beklaga wil min nöd,
han ware min tröst uti lif och i död, hwart ut
jag mig i werlden skal wända.

5. Långt borta är jag kommen från Fader
och från Mor, på främmande ort och ställe,
mit

mit egit hjerta vittnar min Enka war ej stor,
når som jag detta mände skrifwa, det wäller
ingen annan, det war min egen skuld, at jag
ej lydde rådet af dem som war mig huld, som
bad mig at jag hemma skulle blifwa.

6. Af hjertat wil jag bjuda denna orten
Farväl, mig lyster här ej längre til at wara,
jag är ej hit sålder at wara någon trål, då
måtte jag med glädje få hån fara, wälkommen
den dagen den lyster mig få se, då jag liksom
de andre en gång kan blifwa fri, fast tiden mig
Länger mände falla.

Exemplaret kostar 1 s.